SES SATIRAJ RAKONTOJ • I–VI

La pico de teruro

Gregor Badeda

Versio 1.0 • 02.11.2026

Unua apero: 02.04.2024
Origine en la germana.

© Gregor Badeda. La aŭtorrajto apartenas al la aŭtoro. Uzado de la verko, tute aŭ parte, estas eksplicite permesita, kondiĉe ke la uzata materialo restu senŝanĝa kaj la aŭtoro estu nomita.

Ĉiujn bildojn la aŭtoro kreis per tre profesia desegnoprogramo.

Antaŭparolo

Al la eldono 1.0

En la mondo verŝajne ekzistas multaj aferoj, kiuj dividas la opiniojn, ĉu en politiko, religio aŭ psikologio: ĝuste ĉiuj tiuj temoj, pri kiuj abundas denaskaj fakuloj. Kaj tamen la veraj disputoj montriĝas ne laste en la picejo: kulture malaprobata, kuirarte abomenata kaj socie ostracizata, la ananaso tamen ĉiam denove trovas amikojn sur pico, kaj la nombro de ĝiaj ŝatantoj obstine restas alta. Ili eĉ ne suspektas, kian riskon ili prenas, aŭ almenaŭ kian riskon Emma prenis.

Mi esperas, ke ĉi tiu kolekto de satiraj noveloj kun parodia nuntempa humuro rekonvertos eĉ la lastan hezitulon al la adeptoj de pico sen fruktoj (kaj jes, tomato estas legomo!!)! La rakontoj havas mezan lingvan nivelon kaj taŭgas por ĉiuj legantoj, kiuj lernas Esperanton kaj ne facile ofendiĝas pro strangaj bildoj.

Agrablan legadon deziras al vi
Gregor Badeda
Nurenbergo, 02.11.2026

Enhavo

La pico de teruro I 4

La pico de teruro II 8

La pico de teruro III 13

La pico de teruro IV 16

La pico de teruro V 20

La pico de teruro VI 24

La pico de teruro
I

En malgranda vilaĝo ĉe la rando de la Alpoj vivis knabino nomata Emma. Emma amis picon pli ol ĉion alian. Plej volonte ŝi manĝis picon kun salamo kaj fungoj. Sed iun tagon, kiam ŝi sidis kun siaj gepatroj en restoracio, ŝi malkovris ion novan en la menuo: havajan picon.

«Kio do estas tio?» demandis Emma scivoleme.

«Tio estas havaja pico», klarigis ŝia patro. «Sur ĝi estas ŝinko, ananaso kaj fromaĝo.»

Emma estis skeptika. Ananaso sur pico? Tio ja ne povis bongusti! Sed ŝi ankaŭ scivolis kaj decidis provi la picon.

Kiam la pico alvenis, Emma surpriziĝis. Ĝi tute ne aspektis malbone. La fromaĝo estis orbruna, kaj la ananaspecoj aspektis sukoplenaj. Emma prenis pecon kaj ekmordis.

«Mmmmmm!» ŝi diris. «Tio ja estas bongusta!»

La kombino de dolĉa ananaso, sala ŝinko kaj krema fromaĝo estis simple franda. Emma formanĝis la tutan picon kaj poste estis tute sata.

Ekde tiu tago havaja pico estis la plej ŝatata pico de Emma. Ŝi mendis ĝin ĉiufoje, kiam ŝi estis kun siaj gepatroj en la restoracio. Kaj ŝi konvinkis ankaŭ siajn amikojn provi havajan picon.

Tiel havaja pico fariĝis ĉiam pli populara en la malgranda vilaĝo ĉe la rando de la Alpoj. Eĉ la picbakisto entuziasmiĝis pri la malkovrema spirito de Emma kaj nomis picon laŭ ŝi: la «Emma-pico».

Sed iun nokton laŭta bruo vekis Emman. «Buuum!» Ŝi malfermis la okulojn kaj terure ektimis: antaŭ ŝi staris ombro kun granda bastono, kiu aspektis kiel pagajo.

«Do vi estas tiu Emma?» demandis la ombro.

«Jes, mi estas Emma. Kion vi volas de mi?» demandis Emma tremante.

«Vi faris gravan eraron. Vi fidis la diablon, kiam vi mendis la picon kun ananaso. Sed sur tiu pico kuŝas malbeno. Ĉiu, kiu manĝas ĝin, fariĝas sangavida zombio kaj volas mortigi ĉiujn homojn, kiuj ankoraŭ ne metis fruktojn sur picon. Sed se ili metas fruktojn sur la picon, ili mem fariĝas zombioj. Vi ne fariĝis zombio, ĉar la diablo sciis, ke vi rapide disvastigos tiun malsanon en la vilaĝo.»

«Kion mi nun faru? Kaj ĉu ankaŭ mi fariĝos zombio?» Emma malesperis kaj kaŝe serĉis sian poŝtelefonon por voki la policon. Sed subite la telefono glitis de la litrando kaj falis kun klare aŭdebla krako.

«Ha, do tiel», diris la ombro. «Vi volas venigi helpon, ĉu? Prefere helpu viajn amikojn. Vi nur devas fari jenon: enrompu en superbazaron kaj ekipu vin per Nerf-pafilo kaj

Bounty-briketoj. Pafu per tiu armilo al la zombioj, kaj ili transformiĝos en bonajn animojn kaj iros en la ĉielon. Sed atentu, ke vi ne hazarde manĝu briketon, ĉar pro ĉiu manĝita Bounty-briketo unu kokida flugilo perdas siajn flugilojn, kaj mi ankoraŭ volas iri al KFC hodiaŭ.»

Do Emma rapide ekiris al la superbazaro. Pro la ŝtelo ŝi ricevis unu stelon de polica serĉateco, sed ŝi facile sukcesis distri la policon. Kun preskaŭ perfekta celkapablo ŝi pafis al ĉiuj zombioj, kiuj transformiĝis en bonajn animojn. Sed baldaŭ ŝia municio elĉerpiĝis.

«Kion mi nur faru?» Emma demandis sin. Sed kiam zombio subite elsaltis el post angulo, ŝi malespere ŝovis Snickers-briketon, kiu kuŝis apude, en la municiejon kaj celis al la zombio.

«Ho ne», ŝi pensis, «tio estas Edgar Müller, unu el miaj plej bonaj amikoj. Adiaŭ, Edgar, ĉar mi ja povas savi vian animon, sed ne vian vivon!»

Plorante ŝi pafis. La ĉokoladbriketo malrapide flugis al la korpo de la zombio kaj frapis ĝin. La ĉokolada maso malrapide disvastiĝis sur la putrinta korpo; poste ekbrilis potenca fulmo.

Post kelkaj sekundoj la lumo malaperis. Emma tenis la manojn antaŭ la okuloj, poste ŝi forte ektremis: mano tuŝis ŝin.

«Emma, Emma, kio okazis?» demandis knaba voĉo. Emma ekkriis: «Edgar!» Edgar estis viva kaj vigla. Sed kial? Emma ĝojis pri tiu hazarda bonŝanco. Tiam peco de la karbigita Snickers-pakaĵo bloviĝis en ŝian vizaĝon. Ŝi rimarkis, ke sur ĝi estis teksto:

«Nutraj valoroj por 50 g, respektive unu porcio. 287 kcal, graso 11,3 g, el kiuj saturitaj grasacidoj 5,1 g. Saluton, Emma, ĉi tie parolas la sendito de la picliveristo: bedaŭrinde la alia persono estis kunlaboranto de la diablo. La aliajn animojn vi bedaŭrinde vendis al la diablo. Kiel vi nur povis fidi, ke naŭza kokosbriketo savos vian vilaĝon? Tiu misio estis tiel facila: naŭza briketo: morto; bongusta briketo: vivo. Vi estas vera noob, iru ludi Fortnite. Sed memoru: ĝis la nuna tago la diablo provas delogi homojn per ananaso sur pico.»

Ĉar Emma kaj Edgar nun estis solaj en la vilaĝo, ili sciis, ke ili havas nur du misiojn: malŝlosi ĉiujn aŭtojn en Taxi Boss ĉe Roblox, kaj poste iri en la mondon por averti la homojn kontraŭ ananaso sur pico.

Jen la instruo de l’ rakonto:
Ne metu ananason sur picon!

La pico de teruro II

En fora parto de la Alpoj, ĉirkaŭita de densaj arbaroj kaj paliĝintaj memoroj, kuŝis la forgesita alpa urbo Geram. Herbaĉoj superkreskis la stratojn, la fenestroj de la malnovaj konstruaĵoj estis rompitaj, kaj la vento flustris rakontojn pri pasintaj tagoj. Sed por grupo da scivolemaj adoleskantoj Geram estis pli ol nur loko de forgeso: ĝi estis la celo de ilia aventura ekspedicio.

Iun varman someran vesperon Linda, Ben, Keren kaj Max decidis esplori la forlasitan urbon Geram. Ili aŭdis la legendojn, laŭ kiuj Geram iam estis floranta centro de vivo, ĝis ĝi subite estis forlasita pro kialoj, kiujn neniu vere konis.

Dum ili promenis tra la senhomaj stratoj, ili malkovris malnovan, forlasitan picejon nomatan «Alpenpizza». La fenestroj estis polvokovritaj, kaj la pordo knaris, kiam ĝi malfermiĝis. Interne ili trovis polvan vendotablon kaj malnovan picfornon. Sed la plej surpriza afero estis, ke en la

menuo troviĝis pico, kiun ili ankoraŭ neniam vidis: havaja pico.

En la menuo krome estis skribite: «Havaja pico - la Emma-pico, dediĉita al nia grandioza inventintino el Geram.»

La adoleskantoj decidis mendi la havajan picon, scivolante pri ĝia gusto. Sed anstataŭ homo aperis kvazaŭ magie pico, same kiel io subite aperas en videoludo. Ĝi estis frande garnita per ananaso, ŝinko kaj mistera ekzotika saŭco. Ili ĝuis ĉiun mordon, dum ili pripensis, kiu povus esti la lasta gasto en tiu forlasita picejo.

Subite Linda vidis, ke sango gluiĝis al la pickartono. «Ho mia Dio, rigardu, tie estas sango!» ŝi ekkriis. Efektive ĝi aspektis freŝa kaj malseka. Linda, kies stomako estis sentema, tuj kuris al la necesejo por rapide seniĝi je la ĵus ekamata pico. Keren turnis la picon.

«Estas io skribita latine. Max, vi ja povas traduki tion, vi lernas la latinan en la lernejo!»

Max malrapide laŭtlegis:

«Malbenitus estus Emma prous laus havaja-pico. Nius ĉiujus fariĝintus zombioj. Snickers, neus Bounty.»

«Mi tute ne scias, kion tio signifas, sed ni nun eliru, ĉar Linda certe jam fumas kiel kamentubo, kaj se ni ne volas, ke ŝi veneniĝu pro la fumo, ni nun foriru.»

«Ne mirinde, ke vi havas kvinon, do malsukcesan noton, pri la latina.» La grupo volis eliri kaj efektive renkontis Lindan, kiu ekstere rulis cigaredon.

Dum Linda ĝue enspiris la fumon de sia cigaredo, ŝi vidis ion kuŝantan ĉe la angulo de la malpura konstruaĵo.

«Tio estas Nerf-pafilo!» ŝi diris.

Ben levis ĝin kaj ekzamenis ĝin. «Estas du Snickers interne. Jam iom malnovaj. Linda, ĉu vi volas?»

«Fi, ĉu vi provas flirti kun mi?» Linda akre respondis. «Kiu do metas Snickers en Nerf-pafilon?»

Max, kiu la tutan tempon ŝajnis senti sin malbone, volis rapide iri hejmen. Subite li falis sur la teron kaj transformiĝis en teruran estaĵon. Zombio!

Ĉiuj kriis! Ili volis forkuri, sed subite la ceteraj infanoj vidis terurajn estaĵojn aperi ankaŭ aliloke. Ili tenis ananasojn trempitajn en tomata suko en siaj malpuraj manoj kaj volis ĵeti ilin al la infanoj.

Linda, Keren kaj Ben kuris, sed subite Keren kaj Ben eklamis kaj mem fariĝis zombioj...

Kompreneble: krom Linda, ĉiuj ankoraŭ havis la malbenitan manĝaĵon en la stomako!

Linda kuris, provis ekbruligi paperon per la fajrilo el sia cigaredpakaĵo kaj ĵetis ĝin al la zombioj. Sen sukceso, ĉar la ananas-malseka haŭto de la zombioj estis imuna kontraŭ fajro.

«Ĉu iu provis venki la zombiojn per la Nerf-pafilo?» Linda demandis sin. Sed ŝajne sen sukceso, ĉar oni ja forĵetis la armilon.

Feliĉe Linda havis sperton, ĉar ŝi estas lerta e-sportistino en «Zombie Rush» ĉe Roblox. Do ŝi kuris en hiperbazaron por tie barikadi sin. Sed kion ajn ŝi ĵetis al la zombioj, tio resaltis de ili. Ĉe la kasoj ŝi ĵetis la pezajn kasaparatojn al la zombioj, sed krom ŝpruco de ananasa kaĉo nenio okazis al ili. Estis malfacile barikadi la senhoman hospitalon; larmoj de mortotimo venis al Linda. Ĉe la kasoj estis nenio krom FFP2-maskoj, malgrandaj boteloj da brando kaj ĉokoladbriketoj... nenio, kio ŝajnis efika kontraŭ zombioj.

Laŭte kriante ŝi sovaĝe ĵetadis Bounty-briketojn ĉirkaŭ si, kiam aŭdiĝis krako kaj aperis blindiga lumo. Kvazaŭ pro grandega eksplodo la zombioj ekbrulis per malbenita fajro, ĝemis kaj malaperis unu post la alia, ankaŭ Keren, Ben kaj Max. La vento kirligis la polvon de la neniigitaj zombioj, kvazaŭ ili vane provus fuĝi de la kruela morta spiro de la kokoso. Linda aŭdis nur, kiel kelkaj zombioj ĝemis «Emma, Emma», poste ili malaperis.

Ŝvitante Linda genuis sur la planko kaj ploris. Ion tiel teruran ŝi ne atendis en la alpa urbo Geram... Subite mano tuŝis ŝian ŝultron. Linda ekkriis kaj pro paniko unue volis ekbruligi Marlboro-cigaredon, sed tiam ŝi vidis nezorgitan knabinon, kiu tamen ne aspektis kiel zombio.

«Ne timu... mi ne estas zombio... tiuj Bounty-briketoj... Mi estas Emma... La koŝmaro ankoraŭ ne finiĝis...»

Jen la instruo de l' rakonto:
Ne manĝu ananason sur pico!

La pico de teruro III

En la vilaĝo Geram ankoraŭ regis stranga silento post la batalo en la superbazaro. Emma kunvenigis la infanojn Linda, Ben, Keren kaj Max malantaŭ la kaso de la superbazaro kaj klarigis la ŝokan novaĵon, dum Linda ankoraŭ timeme fiksrigardis sian malplenan cigaredpakaĵon.

«La homoj en la vilaĝo transformiĝis en zombiojn pro ananaso sur pico», Emma diris serioze. La infanoj nekredeme rigardegis ŝin.

«Tio ja estas ŝerco, ĉu ne?» Ben demandis skeptike.

«Bedaŭrinde ne», respondis Emma. «Sed mi havas planon por venki ilin. La sola armilo kontraŭ tiuj zombioj estas Bounty-briketoj. Tiuj briketoj kun la blanka kokosa maso estas tiel naŭzaj, ke zombioj tuj pereas pro ili aŭ, se la ananasa suko ankoraŭ ne tro profunde korodis ilian korpon, refariĝas normalaj homoj.»

«Kiel ĉokoladbriketoj venku zombiojn?» Keren demandis konfuzite.

«Tio estas longa rakonto», Emma suspiris. «Sed ni ne havas multe da tempo. Ni devas disdoni la Bounty-briketojn, kaj rapide. Bedaŭrinde la Nerf-pafiloj ne estas sufiĉe rapidaj, kaj kun via Fortnite-celkapablo la risko, ke vi maltrafos ilin, estas tro granda. Mi havas ideon, kiel ni povos fari tion.»

Ŝi kondukis la infanojn en la vilaĝan picejon, kie ŝi prenis kelkajn kokidajn flugilojn de la vendotablo. «Ni ŝovos la Bounty-briketojn en la kokidajn flugilojn. Poste ni lasos ilin ekflugi, por ke ili disdonu la briketojn ĉie en la vilaĝo.»

Linda nervoze ridis. «Kokidaj flugiloj, kiuj flugas?»

«Vi nun vere ne volas diri al mi, ke vi ne sciis, ke kokidaj flugiloj povas flugi? Kial, laŭ vi, ili nomiĝas kokidaj FLUGILOJ?» klarigis Emma.

Kune ili ŝovis la Bounty-briketojn en la sukoplenajn kapsiketajn kokidajn flugilojn kaj malfermis la pordon de la picejo. Per forta svingo Emma liberigis la flugilojn, kaj efektive ili forflugis en ĉiujn direktojn, gutante de graso. La infanoj mire rigardis, kiel la kokidaj flugiloj leviĝis en la ĉielon kaj disdonis la Bounty-briketojn tra la tuta vilaĝo.

Baldaŭ poste ili aŭdis laŭtajn ĝemojn kaj grumblojn. La zombioj, ŝokitaj de la blanka, kokosa ŝanceliĝanta maso, volis fuĝi de la Bounty-briketoj. Kiam ili tuŝis la ĉokoladbriketojn,

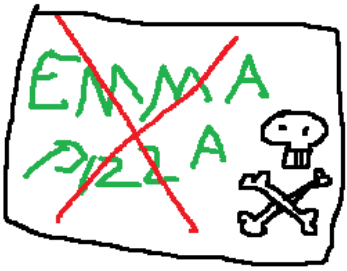
ili komencis ŝanĝiĝi. Iliaj grizaj, putrintaj korpoj transformiĝis reen en normalajn homojn.

Emma kaj la infanoj streĉe observis, kiel la vilaĝo reviviĝis.

«Ni sukcesis», Max flustris kun granda senpeziĝo.

«Jes, ni sukcesis», Emma diris ridetante. «Danke al vi ĉiuj la vilaĝo estas savita, sed nia misio ankoraŭ ne finiĝis...»

Jen la instruo de l' rakonto:
Ne manĝu ananason sur pico!

La pico de teruro
IV

Ankoraŭ elĉerpitaj de la batalo en Geram, Emma, Linda, Ben, Keren kaj Max sidis sur benko en la urbo. Maltrankvile ili konstatis, ke la zombioj ne fariĝis homoj, sed estis nur ŝtonoj. Emma metis la manon sur sian frunton.

«Mi vere forgesis! La diablo diris al mi, ke Bounty-briketoj venkos la zombiojn, sed ne retransformos ilin!»

La naŭza gusto de la briketoj ŝtonigis la malvivulojn. Tiel la amikoj sukcesis forigi la minacon, sed la ŝtonigitajn zombiojn oni ne povis refari homoj. Linda eltiris cigaredon el la pakaĵo kaj diris al la aliaj:

«Ni agis panike. Ni bezonas bongustajn briketojn. Mi serĉos lokon, kie estas Snickers.»

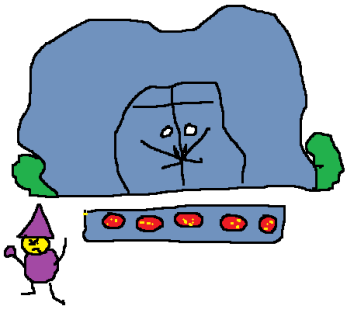

Post ĝisfunda esplorado ili eksciis pri magia kaverno profunde en la arbaro, kie troviĝis Snickers-briketoj. Tiuj briketoj povis revivigi la ŝtonigitajn homojn. Sed la malica magiisto Leni sigelis la kavernon per kvin Margherita-picoj por certigi, ke neniu povos atingi la Snickers.

Decideme la amikoj ekiris en la arbaron. Kiam ili atingis la kavernon, ili komprenis la grandecon de la defio. La kvin Margherita-picoj kuŝis kiel magia sigelo antaŭ la enirejo. Terurite ili ankaŭ vidis Leni, kiu provis ĵeti ananason sur la picojn por plifortigi la sigelon kaj igi la kavernon por ĉiam neatingebla.

«Ni devas haltigi lin!» kriis Emma. Senhezite ili atakis la magiiston. Ben kaj Keren distris lin, dum Emma kaj Linda forigis la ananaspecojn kaj metis spinacon sur la picojn. Kun ĉiu spinacfolio, kiun ili surmetis, la kaverno malfermiĝis iom pli.

Leni kriis pro kolero kaj atakis la amikojn per malhela magio. Max, malespere provante venki la magiiston, eltiris Bounty-briketon el sia poŝo kaj ĵetis ĝin al Leni. Sed la naŭza odoro de la briketo estis tro forta por Max. Li svenis kaj falis teren. Leni profitis tiun momenton, eldiris malhelan sorĉformulon kaj per ĉokolada siropo transformis Max en ĉokoladan kokidan flugilon.

Emma kriis pro doloro kaj kolero, sed ŝi sciis, ke ŝi nun devas esti forta. Ŝi prenis la Nerf-pafilon, kiun ili kunportis kiel lastan rimedon, kaj celis al la magiisto. Per precizaj pafoj ŝi trafis Leni, kaj la magiisto perdis sian koncentriĝon. La magia barilo dissolviĝis, kaj la amikoj kuregis en la kavernon.

Interne ili trovis la magiajn Snickers-briketojn. Ili prenis tiom, kiom ili povis porti, kaj revenis en la urbon. Alveninte, ili disdonis la Snickers-briketojn al la ŝtonigitaj homoj, kiuj tiel reviviĝis. La ĝojo estis granda, sed la funebro pri Max sentiĝis ĉie.

Dum la sekvaj tagoj ili starigis monumenton al Max en la urbocentro. Ĝi montris lin en lia lasta, heroa pozo, kiam li provis venki la magiiston per Bounty-briketo. La urbanoj metis florojn kaj ĉokoladbriketojn ĉe la monumento kaj rakontis al ĉiu, kiu volis aŭskulti, pri la kuraĝo kaj oferemo de Max.

Emma, Linda, Ben kaj Keren ĵuris honori la memoron pri Max per tio, ke ili ĉiam batalos por la bono. Ili sciis, ke la mondo estas plena de danĝeroj, sed dum ili restos unuiĝintaj, ili povos superi ĉiun defion. Ĝuste kiam Linda rulis cigaredon kaj parade marŝis tra la stratoj, flugfolio bloviĝis en ŝian vizaĝon. Legante la enhavon, ŝi paliĝis.

«Kio okazis?» demandis Keren kaj vigle ekmordis pecon da poreo kun hakvianda saŭco. Kiam ankaŭ Emma legis la flugfolion, ŝi estis ŝokita:

«Doktoro Malgusto lunde malfermos la novan fabrikon de pretaj picoj, la plej grandan en la Alpa regiono, kaj produktos kaj sendos picojn al la tuta mondo! Tute nova en nia sortimento: havaja pico kun ŝinko kaj ananaso!»

«Se tiuj picoj vere venos sur la merkaton, ni ĉiuj estas perditaj!» ekkriis Ben.

«Ekster Geram neniu kredos nian rakonton, ĝis estos tro malfrue. Ni ne havas alian elekton. Ni devas iri al la fabriko de Malgusto kaj malhelpi la produktadon...» diris Emma.

Kaj tiel ĉiuj ŝargis siajn Nerf-pafilojn, ŝovis sufiĉe da Snickers en la magazenojn kaj preparis sin por la nova aventuro...

Jen la instruo de l' rakonto:
Ne metu ananason sur picon!

La pico de teruro
V

Estis tute mallume, kiam Emma, Linda, Ben kaj Keren kaŝe alproksimiĝis al la grandega fabriko de Doktoro Malgusto. Aŭdeblis nur la zumado de la maŝinoj kaj la fora klakado de la transportbendoj. La monumento al Max en Geram ankoraŭ freŝe restis en ilia memoro, sed nun ili devis esti fortaj, ĉar la odoro de fandita fromaĝo kaj ananaso jam malbonaŭgure ŝvebis en la aero.

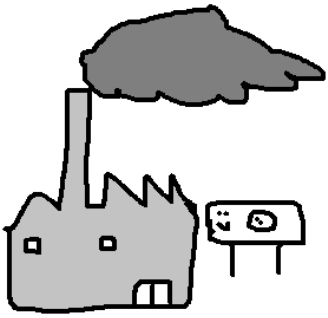

«Jen la misia protokolo», Emma flustris kaj eltiris malgrandan pakaĵon. En ĝi kuŝis kokidaj flugiloj, brilaj kaj grasaj. «Mi speciale kunprenis ilin el la picejo kaj metis ĉirkaŭ cent en mian inventaron, en mian pantalonpoŝon. Ili eksplodas, tuj kiam ili tuŝas dolĉ-acidan saŭcon, ĉar ĝi estas tiel naŭza. Kiam ni bombardos la fabrikon per ili, ĝi estos detruita.»

La infanoj engrimpis tra duone malfermita fenestro. Interne estis eĉ pli malbone, ol ili timis: senfinaj vicoj da vaporantaj picfornoj, transportbendoj plenaj de havajaj picoj, kaj inter ili la zombiaj fabriklaboristoj, palaj, kun grasmakulitaj antaŭtukoj, kiuj apatie knedis paston. Ili ĉiuj havis surdorse

ekipitan pagajon kun malsamaj videoludaj aspektoj. Emma rememoris la unuan renkonton tiutempe en sia infanĉambro, sed ĝis nun ŝi ne sciis, kion signifas tiuj pagajoj. Tamen por tio ĉiukaze ne restis tempo.

«Pretiĝu!» kriis Ben, kaj ĉiuj eltiris siajn Nerf-pafilojn ŝargitajn per Snickers. Kun obtuza plop la briketoj trafis la zombiojn, kaj efektive ili transformiĝis! Sed, je ilia teruro, ili ne fariĝis homoj, sed grandaj arĝentkoloraj fridujoj, kies pordoj knarante malfermiĝis.

«Ili estas plenaj de barbekua saŭco!» Keren spiregis, kiam glueca, bruna vaporo elŝvelis. Eĉ pli malbone: la kokidaj flugiloj en iliaj poŝoj memstare elflugis kaj direktis sin kiel malgrandaj raketoj rekte al la fridujoj.

«NE! Se la kokidaj flugiloj atingos la saŭcon, ili ne plu eksplodos, ĉar barbekua saŭco estas simple dekoble pli mojosa ol dolĉ-acida!» kriis Emma kaj malespere ĵetis sin kontraŭ la fridujajn pordojn por teni ilin fermitaj. Sed tiam aperis Doktoro Malgusto mem, en blanka kitelo, kun krono el ananasringoj sur la kapo.

Abd.: Dieses Symbol wurde 1946 eingeführt, um vor Ananas auf Pizza zu warnen. Es zeigt drei Stück Ananas, die bedrohlich eine Pizza umgeben (hier int. Version von 1974).

«Vi malsaĝaj infanoj, mamma mia!» li tondris kun klisa itala akĉento kaj ĵetis ananaspecojn kontraŭ la fridujojn. Ĉe ĉiu trafo ili krevis, kaj grandega torento da barbekua saŭco verŝiĝis tra la halo. La flugiloj baniĝis en ĝi, la siblado de la dolĉ-acida reakcio estingiĝis: la plano fiaskis.

«HA-HA-HAE!» Malgusto ridis tiel laŭte, ke eĉ la transportbendoj vibris. «Kamiono plena de havajaj picoj jam estas survoje al Wicklesgreuth! De tie miaj kreaĵoj konkeros la tutan Germanion, kaj poste la tutan mondon!»

La infanoj terurite rigardis unu la alian. Emma ankoraŭ provis celi al li per la Nerf-pafilo, sed la saŭco igis ĉion glita, kaj ŝiaj pafoj senutile resaltis.

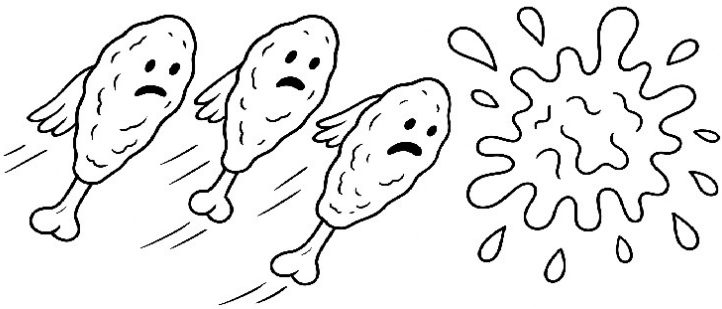
«Per Snickers ni povas nenion atingi, li ne estas zombio. Ni bezonus municion kun malmolaj randoj, ekzemple Knusper, sed mi ne plibonigis mian armilon; por tio oni bezonas Premium», diris Ben seniluziigite.

«Ni devas fuĝi!» kriis Linda. Ili kuregis tra mallarĝaj, kurbiĝantaj prizorgaj tuneloj, rampis trans tubojn kaj glitis tra ŝaktoj plenaj de picvaporo eksteren. Spiregante ili haltis sur altaĵo.

Linda eltiris cigaredon; ŝiaj manoj tremis. «Diable… nun mi vere bezonas unu.» Ŝi palpis en siaj poŝoj, sed la fajrilo

mankis. «Mi ja demetis ĝin en la propangasa deponejo por ripozi...»

En tiu momento ili vidis ĝin: blindiga fulmo, sekvata de grandega eksplodo. La tuta fabriko pereis en infera fajroglobo. Flamoj leviĝis en la noktan ĉielon, la muroj krakante disfalis, nur kelkaj kokidaj flugiloj sukcesis savi sin eksteren, sed la fiŝoj en la proksima lageto formanĝis ilin.

«Tio... verŝajne estis mia fajrilo», Linda murmuris, dum la infanoj rigardis unu la alian, inter ŝoko kaj senpeziĝo.

«Malgusto eble mortis», flustris Emma, «sed la kamiono jam veturas al Wicklesgreuth... kaj se ni ne haltigos ĝin, ĉio estos finita.»

Ben kunpremis la pugnojn. «Do ni nun ĉasos la kamionon.»

Per siaj lastaj fortoj ili ekiris en la nokton, renkonte al la sekva ĉapitro de sia batalo kontraŭ la pico de teruro.

Jen la instruo de l' rakonto:
Ne metu ananason sur picon!

La pico de teruro VI

La nokta ĉielo super la kampara ŝoseo ankoraŭ trembrilis pro la fora fajroglobo de la detruita fabriko, kiam la kvar infanoj alkuris al malgranda benzinejo ĉe la urborando. La flagretanta neona lumo super la «24h-butiko» minace zumis.

«Ni bezonas veturilon, kaj tie staras NPC-veturilo», Ben spiregis. «La kamiono ne povas esti malproksime. Ni prenos la aŭton kaj persekutos ĝin.»

«Momenton, mi unue bezonas cigaredojn», Linda anhelis kaj viŝis la cindron el siaj haroj. «Mi ĵuras, sen cigaredo mi ne kuros eĉ unu metron plu.»

«Linda! Ne nun!» kriis Emma, sed Linda jam paŝegis al la aŭtomato. Ŝi enŝovis ĉifitan dek-eŭran bileton. Klak, klak, nenio.

«Ĝi blokiĝis! Diable!» Ŝi piedbatis ĝin. Denove nenio.

Interne io moviĝis. La benzinejestro, maljunulo kun lipharoj kaj grasa antaŭtuko, elvenis kun poŝlampo en la mano.

«Kion vi faras ĉi tie je tia horo? Kial la aŭtopordo estas malfermita? Kial vi ludas per la kabloj sub la stirilo? Kaj for de mia aŭtomato!» La viro jam serĉis sian poŝtelefonon kaj mangrenadojn.

«Ben, la aŭto!» flustris Keren.

Post nur kelkaj sekundoj ili saltis en la arĝentkoloran kombiaŭton. La motoro ekmuĝis, kiam Emma kunligis la kablojn tiel, kiel ŝi lernis en Among Us. Linda stumblis reen, ankoraŭ kun la duona cigaredpakaĵo en la mano.

«Atendu!» ŝi kriis. Tiam Ben kaptis ŝian brakon kaj tiris ŝin tra la malfermita fenestro en la aŭton.

«EKVETURU!» muĝis Emma, kaj la Opel impetis for. Malantaŭ ili la benzinejisto sakris kaj ankoraŭ ĵetis mangrenadon post ilin.

Apenaŭ ili atingis la kamparan ŝoseon, malantaŭ ili aperis bluaj fulmlumoj.

«Polico! Ni havas unu stelon de serĉateco!» Keren ekkriĉis.

«Ili proksimiĝas!» kriis Linda, panike serĉante armilon.

«Mi havas ion!» Emma ŝovis la manon en sian pantalonpoŝon: kelkaj restintaj kokidaj flugiloj, brilantaj de graso kaj kolero. «Keren, malfermu la tegmentan fenestron!»

Ŝi ĵetegis la flugilojn eksteren. Dumfluge ili ŝprucigis mustardan saŭcon. La flava saŭco plaŭdis kontraŭ la antaŭajn glacojn de la patrolaŭtoj, kiuj tuj blindiĝis. Sirenoj kriĉis, aŭtoj glite turniĝis.

«HA! Per mustardo oni venkas la sistemon!» Ben jubilis. La polico ĉesis persekuti ilin.

Post freneze danĝera veturado ili atingis la aŭtovojon. La benzinmezurilo montris duonmalplenan tankon.

«Mi bezonas paŭzon», diris Ben. «Tie antaŭe: McDonald’s!»

Ili parkis ĉe la nokta aŭtovoja ripozejo. Interne estis silente, tro silente. La lumo flagretis. Malantaŭ la vendotablo aŭdiĝis robota voĉo:

«Bonvenon ĉe McVegan. Niaj hodiaŭaj specialaĵoj: lentoburgero, tofua volvaĵo, sojlakta koktelo, pico Ha...» La roboto perdis la voĉon; la akumulatoro ŝajnis malplena.

«KIO?! Ĉu neniuj viandobuletoj kun kapsiketa fromaĝburgero?!» Ben kriis nekredeme.

«Tio estas la infero», Linda murmuris kaj fine ekbruligis cigaredon.

Dume Keren iris al la necesejo. La neona lumo tie malbonaŭgure zumis. Flako reflektis la plafonon. Li kliniĝis, kaj tiam li vidis ĝin: ananaspeco, duone kaĉa, duone brila.

«Sed tio ja ne povas...» li flustris.

Subite el la apuda kabino elrampis brako, griza, tremanta, plena de pastorestaĵoj. Zombio en McDonald’s-uniformo.

«MALGUSTO... DIENT... VEGAN... ANANAS», ĝi stertoris.

Keren kriis. El ĉiuj anguloj ili elrampis: zombioj kun antaŭtukoj, pletoj kaj nomŝildoj. Emma, Ben kaj Linda kuris renkonte al li kaj eltiris siajn Nerf-pafilojn.

«Pafu!» muĝis Emma.

Plop, plop, plop! Snickers-briketoj flugis tra la aero. Kelkaj zombioj refariĝis homoj, aliaj tamen transformiĝis en fritilojn, sed la municio rapide elĉerpiĝis.

«Malplena magazeno!» kriis Ben.

Ili kuregis reen al la aŭto. Malantaŭ ili la pletoj klakadis. El la kontraŭa picejo venis pliaj malvivuloj: picbakistoj, kiuj tenis havajajn pictranĉaĵojn en la manoj.

«KIAL JAM ESTAS HAVAJA PICO ĈI TIE?!» Emma kriis malespere.

«La kamiono... ĝi jam estis ĉi tie!» Keren anhelis.

La motoro tusis. «Preskaŭ ne plu estas benzino», Ben murmuris, dum ili veturegis laŭ kampovojoj. Fine ili ekvidis malnovan garbejon. Ili glite enveturis kaj riglis la pordegon.

Ekstere paŝoj tondris. Zombioj martelis kontraŭ la lignaj muroj.

Linda febre serĉis sur malnovaj bretoj. «Ion... ion por defendi nin...»

«Jen!» kriis Emma. «Malnova skatolo da Celebrations!»

Ŝi malfermis ĝin. Nur Bounty-briketoj.

«Tio... tio estas nia lasta espero», flustris Keren.

Ili metis la Bounty-briketojn antaŭ pordojn kaj fenestrojn. La zombioj abrupte haltis pro naŭzo. Kelkaj eĉ ĝemis plende.

«Ili... ili timas», konstatis Ben.

«Kompreneble», diris Linda kaj elblovis fumon. «Naŭzaj Bounty-briketoj ŝtonigos ilin.»

Ekstere silento. Nur la mallaŭta skrapado de la ungoj de la malvivuloj.

«Ni ne povas resti ĉi tie eterne», diris Emma. «Sed kien iri? La kamiono estas ie tie ekstere.»

Fora motorbruo. Profunda muĝado. La grundo vibris.

Ben elrigardis kaj rigidiĝis.

«Tio estas la kamiono», li diris mallaŭte. «Tio estas... la kamiono.»

Metala monstro rampis trans la kampojn, vaporante, kun grandega surskribo: «MALGUSTO INDUSTRIES - HAWAII 2.0».

La infanoj fikse rigardis unu la alian.

Emma rigardis sian malplenan armilon: «Devas ekzisti vojo, eĉ se nur unu el ni sukcesos eliri de ĉi tie...»

Jen la instruo de l' rakonto:
Ne metu ananason sur picon!